

РЕШЕНИЕ

№ 2297

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 20.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10039** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.256, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба/жалба, подадена от П. А. В. чрез адв. Ю.Д., срещу незаконосъобразно бездействие на Министерски съвет /МС/ на Република България /РБ/ да обнародва в Държавен вестник /ДВ/ Конвенцията за пътните знаци и сигнали /Конвенцията/, ратифицирана с т.2 от Указ № 1457/15.08.1978г. на Държавния съвет на Народна Република България /НРБ/, обнародван в ДВ, бр. 66/22.08.1978г. Посочено е, че бездействието е по задължение, произтичащо пряко от закон - чл.5, ал.4 от Конституцията на РБ, във вр. с § 3 от преходните и заключителни разпоредби /ПЗР/ на Закона за международните договори на РБ /ЗМДРБ/, във вр. с чл.4, ал.1, т.9, чл.5 и чл.6 от Закона за "Държавен вестник" /ЗДВ/.

Позовавайки се на посочените разпоредби жалбоподателят твърди, че задължението за обнародване на действащи международни договори, за които не се е предвиждало обнародване, е на МС и е обвързано с 6-месечен срок. Твърди, че за да стане Конвенцията част от вътрешното право и да се прилага с предимство пред норми, които ѝ противоречат е необходимо да бъде обнародвана в ДВ. Правният интерес се обосновава с твърдението, че жалбоподателят като участник в движението, вкл. като правоспособен водач на МПС, има право да знае какъв е предмета на регулация и съдържанието на посочената Конвенция. Иска се съдът да осъди МС да извърши дължимото по закон действие по обнародване на Конвенцията в 1-месечен

срок, считано от влизане на решението в сила. С молба, постъпила в АССГ от 08.12.2021г. бездействието е обосновано и с разпоредбата на чл.12, ал.1 и 2 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - Министерски съвет на Република България, чрез процесуален представител - юрк. Д., изразява становище за неоснователност на жалбата. Позовава се на съществуващия към 1978г. ред за обнародване в ДВ. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Конвенцията за пътните знаци и сигнали, е подписана в Ж. на 08 ноември 1968г. Ратифицирана е с Указ № 1457/15.08.1978г. на ДС на НРБ, който е обнародван в ДВ, бр.66/22.08.1978г.

С писмо от 03.11.2021г. министерство на външните работи удостоверява, че за България Конвенцията е в сила от 28.12.1979г. и, че Конвенцията е на разположение на посоченото министерство във формата на електронно сертифицирано копие на английски език от базата данни в интернет на ООН. Конвенцията е подписана на официалните езици на ООН и министерството на външните работи не разполага с текстовете на български език. Според съществуваща информация Конвенцията е публикувана на български език /в неофициален превод/ в сборника "Конвенции и спогодби за пътното движение, пътните знаци и сигнали", С., 1977г.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок, тъй като бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно. Налице е и правен интерес, предвид факта, че жалбоподателят като правоспособен водач на мпс следва да съобразява правилата за движение, а чл.3, ал.2 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ препраща към Конвенцията за пътните знаци и сигнали.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

У., с който Конвенцията е ратифицирана е обнародван в ДВ бр.66/1978г. Към 1978г. в Държавен вестник задължително са се обнародвали: нормативните актове; актовете, чието обнародване е предвидено с нормативен акт, включително и със списъка, приложен към този указ; други актове на Държавния съвет, на Министерския съвет и на министерствата и другите ведомства - когато за обнародването е дадено съответно нареждане, както и актове на други органи - когато обнародването е разрешено от секретаря на Държавния съвет /чл. 3 от Указ № 2948 за Държавен вестник, издаден на 26.12.1974г. от ДС на НРБ/. Видно от Списъка на актовете, които се обнародват в Държавен вестник, следва да се обнародват само указите за ратифициране на международни договори с нормативен характер, но не и самите международни договори - т.7, Раздел II на Приложението към чл. 3 и 6 от Указ № 2948/1974г., респ. към момента на ратифициране на Конвенцията за пътните знаци и сигнали действащото законодателство не е предвиждало обнародването ѝ.

Страните не спорят, а и от доказателствата се установява, че към датата на подаване на жалбата Конвенцията е действащ международен нормативен акт. Жалбата е с правно основание чл.256, ал.1 от АПК – неизвършване на фактическо

действие, което административният орган е задължен да извърши пряко по силата на нормативен акт, без да е необходимо издаване на индивидуален административен акт. В конкретния случай задължението на МС относно обнародване на Конвенцията за пътните знаци и сигнали произтича пряко от нормативен акт - от разпоредбата на §3 от ПЗР на ЗМДРБ /Обн., ДВ, бр. 97 от 13.11.2001 г./, съгласно която Министерският съвет осигурява обнародването в "Държавен вестник" на действащите необнародвани международни договори, утвърдени по съществуващия правов ред при влизането им в сила, в шестмесечен срок от влизането в сила на този закон. Тъй като Конвенцията за пътните знаци и сигнали е утвърдена по "съществуващия правов ред" при влизането ѝ в сила, не е обнародвана и е била действаща към 17.11.2001г., за ответника се е породило задължение по силата на закона да осигури обнародването ѝ в ДВ. Това действие е следвало да се изпълни в срок от шест месеца, считано от 17.11.2001г., т.е. до 17.05.2002г.

Неизвършването в определения от закона срок представлява бездействие по изпълнение на задължение /чл.256 от АПК/, което произтича пряко от нормативен акт.

Съгласно решение № 7 от 2.VII.1992 г. на КС на РБ по конст. д. № 6/92г. „за да станат част от вътрешното право на страната и да се осигури прилагането им при действието на сегашната Конституция, необходимо е международните договори да бъдат: ратифицирани по конституционен ред, /според Конституцията ратификацията е акт на законодателния орган и се извършва със закон от Народното събрание в случаите по чл.85, ал.1 и от Великото народно събрание - чл.158, точка 2 от Конституцията/; да са обнародвани в ДВ /чл. 5, ал. 4 от Конституцията/ и да са влезли в сила за Република България.

Положението на заварените международни договори, ратифицирани от България преди влизането в сила на Конституцията, не е уредено в нея. Тези договори са ратифицирани при действието на други конституционни и законови разпоредби. Различни са били и органите, на които е било предоставено правото за ратификация - държавен глава, Народно събрание, Държавен съвет, председател на републиката.

С Указ №1496 за участие на Народна Република България в международни договори /ДВ, бр. 62 от 1975 г./ е предвидено задължително обнародване в "Държавен вестник" на ратифицираните и влезли в сила международни договори. С чл. 24, ал.2 от Указа е създадена възможност някои от договорите да не се обнародват, когато органът, извършил ратификацията, разпореди това. В отменените конституции не се съдържат норми за пряко действие и за предимство на нормите на международните договори пред тези на вътрешното право, независимо от това, че с ратифициране на В. конвенция за правото на договори /ДВ, бр. 87 от 1987 г./ РБългария е потвърдила този принцип.

Съгласно действащата Конституция правното действие на заварените международни договори се определя в зависимост от това, дали е съществувало задължение за обнародването им или не. Ако заварените международни договори не са обнародвани нямат предимство по смисъла на чл.5, ал.4 от Конституцията пред нормите на вътрешното законодателство. Тъй като Конвенцията за пътните знаци и сигнали е ратифицирана, тя е част от вътрешното право, но до обнародването ѝ няма предимство пред противоречащите ѝ норми от вътрешното законодателство. Изложеното се отнася и за препращащите норми /чл.3, ал.2 от ЗДвП/ към Конвенцията. Препращане се допуска и към разпоредби и актове на Европейския съюз и обнародвани международни договори / чл. 39, ал. 2 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за

прилагане на Закона за нормативните актове/. Същевременно чл.26, ал.1 от ЗМДРБ, сочи, че задълженията, произтичащи от действащ международен договор, по който Република България е страна, се изпълняват добросъвестно, независимо от това кой компетентен държавен орган е дал съгласието за обвързване. В противоречие с тази разпоредба Конвенцията за пътните знаци и сигнали, няма предимство пред противоречащите ѝ норми на вътрешното законодателство и към нея не може да се извършва препращане от вътрешните нормативни актове.

Предвид изложеното жалбата е основателна. Ответникът не е изпълнил в срок задължението си да обнародва Конвенцията за пътните знаци и сигнали. Изпълнението на това задължение следва да се осъществи чрез фактическото действие обнародване в двумесечен срок, считано от датата на влизане на настоящото решение в сила. Съдът определи двумесечен срок за изпълнение на задължението като взе предвид, че РБ разполага с Конвенцията за пътните знаци и сигнали само във формата на електронно сертифицирано копие на английски език от базата данни в интернет на ООН. Следователно преди обнародването е необходимо да се извърши официален превод.

Въведеното с молбата от 08.12.2021г. обосноваване на бездействието на МС и с разпоредбата на чл.12, ал.1 и 2 от ЗДОИ е неоснователно. С посочената разпоредба не се установява задължение за обнародване на международни актове.

При този изход на делото основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 10,00 лв. за внесена държавна такса. Доказателства за други разходи не са представени.

Претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.256, ал.3 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерски съвет на Република България да извърши регламентираното в § 3 от ПЗР на ЗМДРБ във вр. чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България действие, като в двумесечен срок от влизане на решението в сила, обнародва в Държавен вестник Конвенцията за пътните знаци и сигнали, ратифицирана с Указ № 1457/15.08.1978г. на Държавния съвет на НРБ, обнародван в ДВ, бр. 66/22.08.1978г.

ОСЪЖДА Администрацията на Министерски съвет на Република България да заплати на П. А. В., с ЕГН [ЕГН] сумата от 10 лева, разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: